

Hier is de laatste brief, nummer 25, met vragen van Janine Vermeij-Post, pastoraal ouderling, aan ds. Peter Hendriks over de zaken rond de verhuizing naar de Waterstaatskerk, maar ook over dagelijkse dingen. We hopen dat u vragen blijft stellen bij de gemeenteavonden, de koffie en op facebook. Tot ziens!

Beste Peter,

Het is deze week precies 20 jaar geleden dat ik naar Newfoundland in Canada verhuisde. Met mijn bezittingen in 2 koffers, een gitaar en viool los in de hand, liet ik alles achter. Mijn ouders, opa en oma, broers, vrienden. Ik was nog jong en stond niet lang stil bij het afscheid, er was immers altijd nog een weg terug. Ik ben mijn ouders nog steeds dankbaar dat ze me lieten gaan, zonder me los te laten. Ik kon, en kan, altijd bij ze terecht.

De 5 jaar dat we in Canada gewoond hebben was een reis waar ik van genoot. In een groot, nieuw land leerde ik over een andere cultuur, maakte ik vrienden voor het leven, leerde ik hoe de kerk centraal kan staan in ieders leven. Ik ben al lang weg uit Canada en toch vragen vrienden mij nog steeds: "Wanneer kom je weer thuis?". Na wat omzwervingen in Duitsland kwamen we na ruim 8 jaar weer 'thuis' in Nederland. Maar het voelde niet als thuis. Het voelde vreemd. Pas na een lange tijd voelde ik me thuis.

Denk je dat, hoe we ook uitkijken naar het samen kerken in de Waterstaatskerk, het in het begin vreemd zal zijn? Wat kunnen we eigenlijk van elkaar verwachten? Zullen alle bekende, veilige elementen van de kerkdienst terugkomen? Zal het snel wennen? En als het niet went, wat doe ik dan? Bij wie kan ik dan terecht?

Dit was mijn laatste brief. Ik heb genoten van je antwoorden en wil je heel hartelijk danken voor alle tijd die je nam om de brieven te schrijven. Ook Jenneke van der Hoef, die elke week het printen en kopiëren voor haar rekening genomen heeft: hartelijk dank! En ik dank u, voor het lezen van de brieven, het stellen van vragen en de discussies tijdens de koffie.

Hartelijke groet,
Janine

Hallo Janine,

Verhuizingen hebben impact. Zelf heb ik drie handen nodig om de mijne te tellen. Van kinds af aan, en elke keer een giga ingreep. Vraag je mensen naar hun meest indrukwekkende ervaringen, dan wordt verhuizing al gauw genoemd. Vorige week nog bij een Geloven op Schoot groep. Deze week een jongere bij de DIP. Overigens vond die haar eigen verhuizing nog te overzien. De verhuizing van haar kerk vindt ze lastiger. Dan kies je niet alleen, je kiest met anderen, en de kerk is toch 'een soort van thuis' voor je? Mooi, zoals ze dat zei. Tijdens de koffieochtend deze week vertelden ouderen het net zo.

Je ziet bij alle grote processen: hoe dichterbij de overstap komt, hoe spannender. Hoe meer je gaat bedenken wat je achterlaat. Mooi om mensen daarover te horen op de gemeenteavond begin maart. Om een film van te maken (en die komt er). Je beseft hoeveel je met elkaar in huis hebt. Hoeveel een geloofstraditie voor mensen kan betekenen. Vanaf het begin van het gemeenteproses over de toekomst van de Hengelose Kerk hoorde je mensen erover. Precies daarom groeide die droom van een open kerk, voor alle drie wijken. Om samen een nog bredere geloofsgemeenschap te worden. Met een grote missie, midden in de stad, voor heel de stad.

Handtekeningen worden binnenkort gezet. Bouwplannen, begrotingen en presentaties zullen snel volgen. Daarna gaat de aannemer aan het werk en komt dit najaar de overgang. Ieder van ons is daarin maar een klein radertje. Voor de meeste meelezers van onze brieven is het onoverzienbaar. Ik hoop dat de brieven wat vertrouwen hebben gegeven. Overal zijn mensen en groepen bezig. Vol vertrouwen dat we straks allemaal zeggen: hier voelen we ons samen nog veel meer thuis. In de Waterstaatskerk kunnen we echt uit de voeten. Goed dat we hier nu zijn.

Janine, bedankt voor je lieve, hart-elijke brieven. Hoe je actuele thema's oppakt vanuit eigen, dagelijkse ervaringen en toespitst op wat gaande is in onze kerk en onze samenleving. Zo werkt geloven en heb je als geloofsgemeenschap betekenis in het hart van onze stad.

Bedankt voor jouw brieven schrijf initiatief. En natuurlijk ook van mij een hartelijke groet!

Ds. Peter Hendriks

